

Arrest

nr. 190 386 van 2 augustus 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 13 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 april 2017 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. LIEBAUT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 mei 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar samenwonende partner, mevrouw L.O., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 5 november 2013 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Luik een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 119 913 van 28 februari 2014 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 4 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.5. Bij arrest nr. 133 949 van 27 november 2014 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.4.

1.6. Op 20 september 2014 huwt de verzoekende partij met mevrouw L.O.

1.7. Op 25 september 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar Belgische echtgenote mevrouw L.O.

1.8. Op 23 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.9. Bij arrest nr. 167 462 van 12 mei 2016 wordt de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vermeld in punt 1.8. door de Raad vernietigd en wordt het beroep vermeld in punt 1.8. voor het overige verworpen.

1.10. Op 7 maart 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar Belgische echtgenote mevrouw L.O.

1.11. Op 5 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in antwoord op de aanvragen van 25 september 2014 en 7 maart 2016 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.12. Bij arrest nr. 182 547 van 21 februari 2017 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.11.

1.13. Op 20 september 2016 dient de verzoekende partij inmiddels een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar Belgische echtgenote mevrouw L.O.

1.14. Op 16 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in antwoord op de aanvraag van 20 september 2016 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.09.2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene deed de aanvraag tot verblijf overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 als echtgenoot van de Belgische onderdane O.L. (...) (rr.xxx).

Overeenkomstig art. 40ter dient te worden aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt, nl. over 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Dit is in casu niet het geval. Uit de voorgelegde loonfiches van de referentiepersoon blijkt niet dat zij bestaansmiddelen ter beschikking heeft ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

De loonfiches van de betrokkene zelf kunnen daarbij niet in overweging worden genomen, immers het is de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid dient in een dergelijke situatie de individuele situatie van de Belg te worden bekeken en de behoeftenanalyse te worden gemaakt. Naar aanleiding van deze aanvraag zijn dit keer wel stavingsdocumenten voorgelegd om dit bestedingspatroon toe te lichten. In de brief die erbij hoort en waarin wordt verwezen naar de huur van 550 euro en de elektriciteitskosten van 100 euro, wordt expliciet vermeld dat gezien deze bedragen, de referentiepersoon wel degelijk in staat is de kosten van voedsel en kleding (tweedehands) ook te dragen. Deze redenering kan echter niet worden gevolgd. Voor wat betreft het bewijs van elektriciteitskosten dient te worden opgemerkt dat enkel een overschrijvingsbewijs dienaangaande werd voorgelegd. Het is redelijk aan te nemen dat die 100 euro het maandelijkse voorschot is dat, op basis van de overeenkomst met Luminus, moet worden betaald. Om zicht te hebben op de daadwerkelijke kosten betreffende de nutsvoorzieningen dienen echter de jaarlijkse afrekeningen te worden voorgelegd van alle nutsvoorzieningen.

Een dergelijk voorschot kan een vertekend beeld geven indien nadien nog een aanzienlijke som moet worden bijbetaald. Bovendien is bij gebrek aan een daadwerkelijke factuur niet duidelijk of de kosten van verwarming zijn inbegrepen. Andere vaste kosten zoals deze van water, verzekeringen, telecommunicatie, mobiliteit, medische kosten, provincie- en gemeentebelastingen, edm. werden niet toegelicht. Op basis van de voorgelegde documenten kan er daarom niet toe besloten worden dat de Belg voldoende inkomen heeft, om voldoende in de bestaansmiddelen te kunnen voorzien van zichzelf en betrokkene, in afwijking op de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Overeenkomstig de sumiere informatie in het dossier, nl. de huurprijs en het voorschot dat moet betaald worden aan elektriciteit, rekening houdend met alle andere kosten waarover niets werd meegedeeld, lijkt 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast wel degelijk noodzakelijk alvorens betrokkene het verblijfsrecht kan genieten. Bij het in overweging nemen van art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, kan evenmin rekening gehouden worden met de bestaansmiddelen die door betrokkene zelf worden gegenereerd, dit zou immers een totale uitholling van de doelstelling van het wetsartikel betekenen, alsook van art. 40ter. De bedoeling is na te gaan in hoeverre de Belgische referentiepersoon, gezien het individuele bestedingspatroon van het gezin, voldoende in het levensonderhoud van het gezin kan voorzien zonder over het minimum bedrag van 120% van het leefloon te beschikken.“

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij, in haar synthesesmemorie, de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel in haar synthesesmemorie toe als volgt:

“1. De verweerder stelt in de bestreden beslissing dat de verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Dat nochtans al uit de feitelijke uiteenzetting van de beslissing - zie ook supra - nadrukkelijk mag blijken dat verzoeker en zijn partner referentiepersoon een omstandig aantal stukken hebben overgelegd

waaruit onder andere mag blijken dat de partner referentiepersoon een maandelijks inkomen heeft dat 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast omvat (schrijven verzoeker dd. 21 oktober 2016 met bijlagen).

Het zijn ook wel degelijk de loutere inkomsten van de Belgische partner referentiepersoon (bedoelde burger van de Unie) die al als toereikend zijn te beschouwen op de enkele grond dat deze al 120% van het leefloon bedragen.

2. De in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse zich om bovenstaande redenen is se al niet opdrong nu er sprake was van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen die hoger waren dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag (RvS 27 januari 2016, nr. 233.641).

3. Die behoefteanalyse dan slechts op nuttige wijze kon worden doorgevoerd, voor zover er duidelijkheid bestond omtrent de actuele bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikte en voor zover vaststond dat het stabiele en regelmatige bestaansmiddelen betrof, die evenwel lager waren dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag

In casu aantoonbaar de 120 % van het leefloon wordt overgeschreden met lezing van de inkomsten van de referentiepersoon. Dit is nog meer het geval met samenlezing van de inkomsten van de gehuwde partners.

Een en ander wringt des te meer nu de verzoeker en zijn echtgenote concrete inspanningen hebben geleverd om aan te tonen dat de inkomsten ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen volstonden om te voorzien in de behoeften van het gezin.

4. De verzoeker kan enkel vaststellen, als voorzeggd, dat de verwerende partij er dus in slaagt, niettegenstaande het duidelijk geformuleerde standpunt van Uw Raad in het hogervermeld eerder arrest, thans opnieuw, bij beslissing van 16 maart 2016, ofte minder dan een maand na het door Uw Raad gewezen arrest, in de thans aangevochten beslissing voor te houden dat : "kan evenmin rekening worden gehouden met de bestaansmiddelen die door betrokkene (verzoeker) zelf worden gegenereerd".

De houding van de verwerende partij blijft dan ook wringen met de redactie van het actueel geldende art. 42,§1 van de vreemdelingenwet dat voorziet dat 'op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden' de afweging dient te worden gemaakt.

5. Ook de door de verwerende partij geciteerde rechtspraak is haar inzake niet dienende.

Vooreerst bepaalt art. 42,§1 Vreemdelingenwet zelf nadrukkelijk dat op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden de afweging dient te worden gemaakt, wat aantoonbaar de verwerende partij in onderhavig dispuut sowieso naliet. Een en ander wordt door de verwerende partij ook niet betwist.

Het door de verwerende partij geciteerde arrest (RvV 158 207) waarbij werd gesteld dat de inkomsten die werden uitgesloten conform art. 40ter Vreemdelingenwet niet mogen worden toegelaten bij het vaststellen van de bestaansmiddelen slaat natuurlijk enkel op 'de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.' Bijgevolg kan ook deze overweging de verwerende partij geen verder motief verschaffen in de onderhavige casuïstiek.

6. Het arrest RvV 182.547 dd. 21.2.2017, met zelfde partijen en identiek voorwerp, heeft natuurlijk wel gezag van gewijsde tegenover de verwerende partij.

7. Verzoeker maakt in casu dus aannemelijk dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de wet - en het gezag van gewijsde van een eerder arrest - tot zijn beoordeling is gekomen.

Andermaal werd dus door de verwerende partij al minstens het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht geschonden. "

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, dient te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepalingen die op de thans bestreden verblijfsbeslissing van toepassing zijn.

In casu vergt het onderzoek aangaande de voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur dus tevens een onderzoek van de aangevoerde schending van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en moeten tevens de bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in ogenschouw worden genomen.

Artikel 40ter, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. (...)”

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1

(...)

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De verzoekende partij betoogt, omtrent het motief *“kan evenmin rekening worden gehouden met de bestaansmiddelen die door betrokkene (verzoeker) zelf worden gegenereerd”*, dat deze houding van de verwerende partij wringt met de redactie van het actueel geldende artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet dat voorziet dat *“op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden”* de afweging dient te worden gemaakt. Zij wijst er nog op dat voormeld artikel zelf nadrukkelijk bepaalt dat op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden de afweging dient te worden gemaakt, wat aantoonbaar de verwerende partij in deze sowieso naliet.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing betreffende het in rekening nemen van de aangevoerde bestaansmiddelen van de verzoekende partij bij de behoefteanalyse motiveerde als volgt: *“Bij het in overweging nemen van art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, kan evenmin rekening gehouden worden met de bestaansmiddelen die door betrokkene zelf worden gegenereerd, dit zou immers een totale uitholling van de doelstelling van het wetsartikel betekenen, alsook van art. 40ter. De bedoeling is na te gaan in hoeverre de Belgische referentiepersoon, gezien het individuele bestedingspatroon van het gezin, voldoende in het levensonderhoud van het gezin kan voorzien zonder over het minimum bedrag van 120% van het leefloon te beschikken.”*

De Raad merkt op dat uit het bepaalde in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt *“en van zijn familieleden”* dient te bepalen welke bestaansmiddelen *“zij”* nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, inderdaad voortvloeit dat de bestaansmiddelen die bij het behoefteonderzoek kunnen worden betrokken niet noodzakelijk enkel deze zijn die de referentiepersoon zelf genereert.

Indien dit het geval zou zijn, dan had de wetgever voor een ander woordgebruik geopteerd en had hij bepaald – *quod non* – dat de minister of zijn gemachtigde dient te bepalen welke bestaansmiddelen *“de referentiepersoon”* of *“de burger van de Unie die vervoegd wordt”* nodig heeft om in de behoeften van het gezin te voorzien. Een dergelijke zienswijze ligt overigens ook in lijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie:

“73. Uit artikel 7, leden 1, onder b), en 2, van richtlijn 2004/38 volgt dat de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, van een burger van de Unie die verblijft op het grondgebied van een andere lidstaat zonder er als werknemer of zelfstandige werkzaam te zijn, het recht hebben die burger te begeleiden of zich bij hem voegen, mits hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen en een volledige ziektekostenverzekering in de gastlidstaat beschikt (arrest Ibrahim en Secretary of State for the Home Department, C- 310/08, EU:C:2010:80, punt 28).

74. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat het begrip „beschikken” over voldoende bestaansmiddelen in die bepaling aldus moet worden uitgelegd dat het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat die bepaling het minste vereiste stelt met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld (zie arrest Alokpa en Moudoulou, C- 86/12, EU:C:2013:645, punt 27 en aldaar aangehaalde rechtspraak).” (HvJ 16 juli 2015, Singh C-218/14).

Een al te restrictieve lezing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet - bepaling die eenvormig en eenduidig is en op gelijke voet slaat op familieleden van een Belg zowel als op familieleden van een Unieburger zodat zij uniform moet worden uitgelegd – zou dan ook niet stroken met het hogere Unierecht die met het voornoemde artikel in de Belgische wet werd geïmplementeerd.

Aldus werd ten onrechte geen rekening gehouden met de inkomsten die de verzoekende partij zelf genereert.

De motivering in de bestreden beslissing dat het rekening houden met de bestaansmiddelen van de verzoekende partij zelf bij een onderzoek conform artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een totale uitholling van de doelstelling van het wetsartikel zou betekenen en van artikel 40ter van de vreemdelingenwet nu het de bedoeling is na te gaan in hoeverre de Belgische referentiepersoon, gezien het individuele bestedingspatroon van het gezin, voldoende in het levensonderhoud van het gezin kan voorzien zonder over het minimum bedrag van 120% van het leefloon te beschikken, blijft, gelet op voormelde vaststellingen niet overeen.

Bovendien wijst de Raad op wat volgt:

Volgens artikel 40ter van de vreemdelingenwet moet de Belgische onderdaan voor wat betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen *“beschikt”*. Deze wetsbepaling stelt niet dat deze over stabiele, toereikende en regelmatige *“eigen”* bestaansmiddelen beschikt. Deze wetsbepaling voorziet aldus niet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan *“beschikt”*. Uit Van Dale en Wolters blijkt duidelijk dat zij het woord *“beschikken”* verklaren als respectievelijk *“1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over”* of *“1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets) 2. beslissen over.”* Deze betekenis van de term ‘beschikken’ houdt niet in dat men enkel van eigen middelen kan gebruik maken.

Er blijkt niet dat de wetgever in artikel 40ter van de vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan heeft willen stellen. Het is allerminst uitgesloten dat de echtgenote van de verzoekende partij, als Belgische referentiepersoon, kan beschikken over de bestaansmiddelen van de verzoekende partij, *in casu* de inkomsten uit haar tewerkstelling

Voorts wijst de Raad erop dat de term *“beschikken”* niet enkel voorkomt in artikel 40ter van de vreemdelingenwet maar ook in artikel 40bis, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 1, lid 1, eerste alinea van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later *“opgeslorpt”* door de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° verwijst bovendien expliciet naar artikel 40bis van de vreemdelingenwet en beide bepalingen staan onder Titel II *“Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen”*, hoofdstuk I *“Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg.”* Hieruit blijkt dat de wetgever in artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft – met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg – in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij *“over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”*. Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip *“beschikken”* een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van de richtlijn 2004/38/EG. Zo blijkt bovendien ten overvloede ook uit overweging A. 13.6.2 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013, dat de Ministerraad naar aanleiding van een aangevoerde discriminatie op dit punt - de verzoekende partijen voor het Grondwettelijk Hof hadden uit de arresten van het Hof van Justitie van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België) en van 19 oktober

2004 in de zaak C-200/02 (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen) afgeleid dat, in het kader van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de Europese burgers en hun familieleden, de middelen niet noodzakelijkerwijs moeten worden voorgelegd door de burger van de Unie bij wie men zich voegt, maar een andere oorsprong kunnen hebben, zodat de familieleden van Belgen minder goed worden behandeld dan de familieleden van burgers van de Unie - ten gronde had opgemerkt *“dat de Belgische wet dezelfde bewoordingen gebruikt als die van artikel 7, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG en dat artikel 40ter, tweede en vierde lid, moet worden gelezen in het licht van die laatste richtlijn en, overeenkomstig de rechtspraak van het voormelde arrest Commissie t. België, [zodat de aangevoerde discriminatie haar oorsprong vindt in de door de partijen gegeven interpretatie].”*

Omwille van al het voorgaande is het relevant om de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de interpretatie van de term ‘beschikken’ in het kader van de richtlijnen 90/364/EG en 2004/38/EG te raadplegen.

In het kader van de richtlijn 90/364/EEG diende het Hof van Justitie in Grote kamer zich in dit arrest Commissie tegen België van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van *“een derde”*, ofwel een levensgezel waarmee geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest Zhu en Chen van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02). Het Hof stelde dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten. Het Hof acht immers het verlies van toereikende bestaansmiddelen een latent risico, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van een derde afkomstig zijn, zelfs indien de derde er zich toe heeft verbonden om de houder van het verblijfsrecht financieel te steunen. Het Hof stelt nadrukkelijk in punt 47 van het arrest Commissie t. België dat de herkomst van de bestaansmiddelen niet automatisch een invloed heeft op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, punt 30, Zhu en Chen; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27).

In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip ‘beschikken’ moet worden uitgelegd als dat *“het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat [...] het minste vereiste [wordt gesteld] met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld”* (punt 74).

Niettegenstaande de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie in principe geen toepassing vindt in de thans voorliggende zaak, waarin de referentiepersoon als statische Belg zich niet kan beroepen op het vrij verkeer als aanknopingspunt met het Unierecht, wordt niet ingezien waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders moet worden ingeschat voor een Belgische onderdaan en zijn familieleden. Een analoge interpretatie van het begrip *“beschikken”* in artikel 40ter van de vreemdelingenwet dringt zich op, zowel omwille van alle voormelde redenen, als omwille van de volgende drie bijkomende elementen.

Vooreerst weze opgemerkt dat nationale bepalingen en regelingen, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, conform het Unierecht moeten worden uitgelegd (HvJ 5 oktober 2004, C 397/01 tot C 403/01, Pfeiffer, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07, Angelidaki e.a., punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8). Bijgevolg wanneer een nationale bepaling of regeling voor meer dan één uitlegging vatbaar zou zijn – hoewel uit het bepaalde in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet niet blijkt dat geen rekening kan worden gehouden met het inkomen van de vreemdeling zelf die de gezinshereniging aanvraagt in functie van zijn Belgische echtgenote op voorwaarde dat deze Belgische echtgenote erover kan beschikken – verdient de uitlegging die de bepaling of regeling in overeenstemming brengt met het Unierecht de voorkeur boven de uitlegging die in strijd is met het

Unierecht (HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28; HvJ 7 maart 2013, C 19/12, *Efir*, punt 34).

Ten tweede dient ook te worden opgemerkt dat het Hof immers aanvaardt dat uitzonderlijk het verblijfsrecht niet kan worden ontzegd aan een onderdaan van een derde land die lid is van de familie van een statische Unieburger, omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat aan die burger toekomt, indien een dergelijke weigering tot gevolg heeft dat hij in feite genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten en hem zo het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan die status ontleende rechten. Artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste *“aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten”* (zie HvJ GK, C-34/09, *Ruiz Zambrano*, punt 42; HvJ 5 mei 2011, C-434/09, *McCarthy*, punt 47; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci e.a.*, punt 64; HvJ 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, *O. en S.*, punt 45; HvJ 8 november 2012, C-40/11, *Lida*, punt 71; HvJ 8 maart 2013, C-87/12, *Kreshnik Ymeraga e. a.*, punt 36; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, *Alokpa* punt 32).

De hoedanigheid van het Unieburgerschap moet immers als primair worden beschouwd (HvJ C-184/99, *Grzelczyk*, Jur. 2001, I, 6193, punt 31 en K. LENAERTS, “*Civis europaeus sum: van grensoverschrijdende aanknoping naar status van burger van de Unie*”, SEW 2012, 2-13.). Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel wordt beoordeeld met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang worden gebracht aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van een dergelijke weigeringsbeslissing zal worden gedwongen niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Hoewel het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, op zich niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend (HvJ, C-256/11, *Dereci e.a.*, punten 65 en 66), zijn er evenwel omstandigheden denkbaar waarin een statische Belg bij een automatische verblijfsweigering ten aanzien van een derdelander van wie de Belg afhankelijk is, gedwongen zou worden om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. De beoordeling van zulke situatie vergt een onderzoek van alle relevante feitelijke omstandigheden van het concreet geval, waarbij de eventuele afhankelijkheidsverhouding en de inschatting van het verwachte effect van een verblijfsrechtelijke weigering niet mogen worden genegeerd (N. CAMBIEN, “*Recente ontwikkelingen op het vlak van gezinshereniging van Belgen en Unieburgers: a long and winding Road?*” in D. VANHEULE (ed.), *Migratie en Migrantenrecht 16, Ontwikkelingen inzake vrij verkeer, asiel, voogdij en nationaliteit*, Brugge, Die Keure, 2015, 15.). Het komt de Raad niet toe zich *in casu* uit te spreken of een afhankelijkheidsverhouding aan de orde is.

In dit kader moet eveneens ten derde gewezen worden op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. De Raad stelt immers vast dat de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.52.3). Een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste is echter niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen en hij eveneens aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken. Hierbij is er geen gevaar voor het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand (zie ook *infra*) en voor een verblijf in menswaardige omstandigheden, en worden de verblijfsweigering en het eventueel in gedrang brengen van het nuttig effect van het Unieburgerschap dus niet langer afdoende gerechtvaardigd door dit legitieme doel (K. LENAERTS, o.c., 2-13). De gemachtigde en de verwerende partij hebben evenmin oog gehad voor het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van Unierecht.

Hieruit volgt dat de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet op een Unierechtelijke conforme wijze moet worden uitgelegd, zodat bij het nagaan of aan deze vereiste al dan niet is voldaan ook rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van een derdelander waarover de Belgische gezinshereniger beschikt.

Ten slotte kan, wat betreft de bezorgdheid om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, waarbij de wetgever beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid, er op gewezen worden dat het inkomen van de echtgenoot van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat deze laatste zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Uit artikel 16, §1 van de wet betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 26 mei 2002 *iuncto* artikel 34, §1 van het koninklijk besluit houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 11 juli 2002 blijkt immers dat indien een Belg die recht heeft op een leefloon, gaat samenwonen met een derdelander-echtgenoot of samenwonende partner en deze laatste voldoende bestaansmiddelen genereert volgens de berekeningsregels die gelden voor het recht op (equivalent) leefloon, dan zal de toekenning van het leefloon aan de Belg stopgezet worden en zal hij bijgevolg niet meer ten laste vallen van de sociale bijstand. Als de derdelander beperkte bestaansmiddelen genereert, dan zullen die bestaansmiddelen in mindering gebracht worden van het bedrag waarop betrokkenen recht hebben. Tevens past het erop te wijzen dat in het geval dat er na de toekenning van een verblijfstitel een probleem ontstaat met betrekking tot de inkomsten van de vreemdeling waarover de Belgische referentiepersoon kan beschikken, het verblijfsrecht van deze vreemdeling steeds geëvalueerd kan worden door de verwerende partij, dit gedurende een periode van vijf jaar na de erkenning ervan, waarbij dit in toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet zonodig kan worden beëindigd. Daarnaast kan er nog aan herinnerd worden dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de echtgenoot afkomstig zijn. De herkomst van de bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (cf. HvJ 23 maart 2006, C- 408/03, Commissie/België; zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen, punt 30; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27).

Aldus staat een interpretatie van de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet waarbij ook rekening wordt gehouden met het inkomen dat de echtgenoot of de partner waarmee de Belgische gezinshereniger wettelijke samenwoont uit tewerkstelling genereert op voorwaarde dat de Belgische gezinshereniger erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke, als een teleologische interpretatie van de term “beschikt” uit artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet ertoe leidt dat niet kan worden aangenomen dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben.

De Raad herhaalt dat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet geen vereiste kan worden gelezen met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan moet beschikken. Ook het Grondwettelijk Hof heeft nergens uitdrukkelijk uitspraak gedaan over de kwestie of het woord “beschikt” dat voorkomt in de zin “Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”, zoals opgenomen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, inhoudt dat de Belgische onderdaan in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Uit het feit dat in bepaalde overwegingen van het Grondwettelijk Hof verwezen wordt naar “de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden” (B.52.3), “bestaansmiddelen van de gezinshereniger” (B.55.2), “indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt” (B.55.2), “bij het bepalen van de inkomsten van de gezinshereniger” (B.55.3), “dat deze (d.w.z. de Belg) de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoot” (B.55.4) kan niet worden afgeleid dat enkel de bestaansmiddelen die de Belgische onderdaan zelf genereert, kunnen in aanmerking genomen worden. Artikel 40bis, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet maakt immers ook enkel gewag van “De in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt”, terwijl het voor een burger van de Unie gelet op het hogervermelde arrest HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België, duidelijk is dat geen vereiste kan gesteld worden inzake de herkomst van de bestaansmiddelen. Er zou dus ook niet automatisch een argument kunnen geput worden uit de wijze waarop wetsbepalingen zijn opgesteld,

zoals artikel 10bis, §§§ 1, 3 en 4 van de vreemdelingenwet, dat dan weer wel expliciet gewag maakt van het bewijs van voldoende bestaansmiddelen dat de niet-EU-student of één van de betrokken familieleden aanbrengt.

Uit de overwegingen B.55.2, B.55.3 en B.55.5 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 kan eveneens niet meer afgeleid worden dan wat deze zeggen. Deze overwegingen betreffen het door verzoekers aangevoerde verschil in behandeling tussen een statische Belg en zijn familieleden en een onderdaan van een andere lidstaat van de Europese Unie en zijn familieleden, onder meer wat betreft het verschil in behandeling omtrent de vereiste bestaansmiddelen. Het Hof gaat in de voormelde overwegingen specifiek in op de vereiste dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (B 55.2), op de interpretatie van de vereiste actief naar werk te zoeken teneinde werkloosheidsuitkeringen in overweging te nemen (B 55.3) en op het verschil dat voor unieburgers voldoende bestaansmiddelen worden vereist en voor statische Belgen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen (B 55.4). Het Hof gaat in geen van die overwegingen in op de interpretatie van de term “beschikken” van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Uit de overwegingen B.21.3 en B.21.4 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 kan bijkomend niet meer afgeleid worden dan wat deze zegt, namelijk een verduidelijking van artikel 11, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin het Hof stelt dat: *“Met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat”*. Deze passage handelt over de bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en de bepalingen 10 en volgende van de vreemdelingenwet, die thans niet aan de orde zijn. De voornoemde overwegingen uit het arrest van het Grondwettelijk Hof doen nergens uitdrukkelijk uitspraak over de kwestie of het woord “beschikt” waarmee het tweede lid van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aanvangt, inhoudt dat de Belgische onderdaan al dan niet in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Bovendien maakt het Grondwettelijk Hof, waar het stelt dat artikel 11, §2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet in die zin dient te worden geïnterpreteerd dat deze bepaling *“niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat”*, geen onderscheid tussen de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger waarover deze laatste niet kan beschikken en de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger waarover deze laatste wel kan beschikken. Aldus kan het gestelde in de overwegingen B.21.3 en B.21.4 in het genoemde arrest van het Grondwettelijk Hof geen afbreuk doen aan een lezing van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet in de zin dat bij de beoordeling of de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de vreemdeling die de Belg wenst te vervoegen uit tewerkstelling genereert en waarover de Belg kan beschikken. Er weze aan herinnerd dat, in plaats van met de artikelen 10 en volgende van de vreemdelingenwet, *in casu* eerder aansluiting dient te worden gezocht met de bepalingen van artikel 40bis, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarop *supra* reeds werd ingegaan. Derlanders die op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet werden toegelaten tot een verblijf in het Rijk omwille van gezinshereniging met een derdeler met onbepikt verblijfsrecht, worden toegelaten tot een verblijf voor beperkte duur gedurende een periode van drie jaar conform artikel 13, §1, derde lid van de vreemdelingenwet en moeten jaarlijks de vernieuwing van de verblijfstitel (A-kaart) aanvragen conform artikel 13, §2 van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 33, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vb.) (zie ook artikel 25/3, §2 *in fine* Vb.). Bij deze jaarlijkse aanvraag tot vernieuwing van de verblijfstitel moet op grond van artikel 33, derde lid van het Vb. de voormelde vreemdeling die de vernieuwing van zijn verblijfstitel vraagt, tot staving van zijn aanvraag, de documenten overleggen waaruit blijkt dat hij nog altijd de voorwaarden vervult die aan zijn verblijf zijn gesteld.

Familieledenderdeler van Belgen of Unieburgers genieten daarentegen conform artikel 42, §1, eerste lid *iuncto* artikel 42, §3 van de vreemdelingenwet van een niet in de duur beperkt recht op verblijf

van meer dan drie maanden. Ze krijgen een verblijfstitel voor vijf jaar (F-kaart). Voor de houders van een F-kaart is er geen sprake van een vernieuwing van een verblijfstitel zoals in de hoger beschreven situatie van gezinshereniging tussen derdelanders.

Gelet op voorgaande uiteenzetting kan de verwerende partij betreffende het in rekening nemen van de bestaansmiddelen die de verzoekende partij zelf genereert bij het onderzoek conform artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, niet correct stellen dat dit een totale uitholling zou betekenen van dit wetsartikel en van artikel 40~~ter~~ van de vreemdelingenwet.

Gelet op de voorgaande uiteenzetting is ook het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet dienstig.

Waar de verwerende partij in haar verweernota nog verwijst naar een arrest nr. 158 207 van 11 december 2015 van de Raad, moet er op gewezen worden dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

De bestreden beslissing is, gelet op voormelde vaststellingen, niet deugdelijk gemotiveerd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt dan ook aangenomen.

Het eerste middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER